

SENTÈNCIA 18-96 DE 23 DE JULIOL DE 1996

Introducció i expedició de moneda falsa.- Narració dels fets.- Error en l'apreciació de la prova.- Error in procedendo i error in iudicando.- Presumpció d'innocència.- Infracció de norma penal substantiva.

Ponent: M.I. Sr. Josep Lluís VÀZQUEZ SOTELO

ANTECEDENTS DE FET

I.-RESULTANT: Que, instruïda la causa núm. 251-1/95, per introducció i expedició de moneda falsa, es va dictar, pel M. Iltre. Tribunal de Corts, Sentència en data 3 de març de 1.996 que va condemnar als processats recurrents segons la part dispositiva de la mateixa, que diu: "FALLEM: Que hem de condemnar i condemnem Albert V.F., Joan P.B., Domingo C.M., com autors responsables d'un delictes major d'introducció i expedició de moneda falsa, així com per Domingo C.M. per una contravenció penal de conducció il.legal a la pena de CINC ANYS DE PRESÓ, DELS QUALS TRENTA MESOS FERMS i la resta condicional, fent-se aplicació dels articles 53 i 40 del Codi Penal."

"Així mateix condemnem José Antonio C.P., com autor responsable d'un delictes major culpòs del mateix tipus fent-se aplicació dels articles 271 i 53 del Codi Penal, a la pena de UN ANY DE PRESÓ, DEL QUAL QUATRE MESOS FERMS i la resta condicional, sense que hi hagi lloc de fer qualsevol pronunciament en concepte de responsabilitat civil."

"Se'ls condemna a tots ells al pagament de les despeses processals causades."

II.-RESULTANT: Que contra l'esmentada Sentència han interposat i formalitzat Recursos de Suplicació el Ministeri Fiscal i els acusats Albert V.F., Joan P.B. i Domingo C.M.; impugnacions que, presentades en temps i forma, van ser admeses, acordant assenyalar dia per a la celebració de la Vista, en la qual han informat pel seu ordre el Magfc. Ministeri Fiscal i els advocats dels recurrents, tots ells en recolzament dels seus respectius recursos, quedant Vists per Sentència.

III.-RESULTANT: Que el Ministeri Fiscal refereix el seu recurs exclusivament al processat Josep Antoni C.P. i es fonamenta en que el M. Iltre. Tribunal de Corts no va tenir en consideració en la seva Sentència les seves vinculacions amb la resta dels processats, que van quedar acreditades per les confessions d'un dels coprocessats, especialment per la d'Albert V.F., així com per les circumstàncies que descriu (C. va participar a la reunió realitzada a l'Hotel Eurosalou de Salou -Tarragona-, el dia abans de pujar al Principat i no va poder donar explicacions a les preguntes sobre el que feia en aquell lloc). Conclou el Ministeri Fiscal sol·licitant la revocació parcial de la Sentència per a revisar la condemna imposada a Josep Antoni C.P., per al que reitera la petició de cinc anys de presó ferma i multa de 250.000.- pta. com autor d'un delictes d'introducció i expedició de moneda falsa de l'article 142 del Codi Penal.

IV.-RESULTANT: Que el processat Joan P.B. va fonamentar el seu recurs en que la Sentència no tenia la narració precisa dels fets que considerava provats i en error en l'apreciació de la prova (art. 3, núms. 4 i 5 del Decret Regulador). Respecte al primer motiu, al·lega que en la narració dels fets provats de la Sentència no s'hi inclouen els aspectes que assenyala, relatius a la intervenció que el recurrent va tenir als fets, matisacions (omeses a la Sentència) de les que dedueix la seva no participació al delictes, així com l'absolut desconeixement que els dòlars Usa que s'anaven a introduir i canviar eren falsos, circumstància que només va conèixer quan se li va comunicar per part de la Policia andorrana. Assenyala el recurrent que la seva explicació està avalada per les declaracions dels altres processats, fent constar que en aquesta ocasió no hi ha contradicció entre el manifestat per uns i altres inculpatos. Explica el recurrent les seves circumstàncies personals i familiars i el drama que suposa veure's privat de la llibertat, sense poder atendre el seu petit negoci, que constitueix la seva única font d'ingressos, i sense poder ajudar a la seva esposa i fills. Sosté que aquestes "circumstàncies personals i familiars" de l'acusat no han estat preses en consideració per la Sentència, malgrat el disposat en l'article 53 del Codi Penal per a graduar la pena, pel que al·lega la infracció d'aquelles normes penals substantives i després d'assenyalar el "greuge comparatiu" que en la seva opinió es produeix entre la seva condemna i la dels altres processats, conclou sol·licitant es revoqui la Sentència condemnant-lo per un delictes culpòs o, com a molt, a una pena de presó amb el benefici de la condicionalitat.

V.-RESULTANT: Que el processat Albert V.F., va fonamentar el seu recurs en dos motius: a) el primer motiu, perquè la Sentència conté una narració imprecisa dels fets que declara provats; b) com a segon motiu de Suplicació, va invocar l'error provatori patit en la Sentència, així com la violació del dret fonamental de la presumpció d'innocència. Respecte al primer motiu, al·lega que en la narració dels fets provats, la Sentència incorre en múltiples llacunes i per això no realitza una correcta descripció ni valoració dels fets. Així, quan Albert V. es detingut a l'Hotel Roc Blanc d'Escaldes-Engordany degut a que portava algunes hores esperant a C. i aquest no es va presentar. Considera del tot important la narració d'aquests fets, que no apareixen en la Sentència, ja que la seva actitud, d'esperar més de 4 hores al mateix lloc a una persona, no tindria cap lògica si es pensa en la confabulació per a cometre el delicte (la consciència del delicte hauria fet que el recurrent fugís d'aquell lloc al pocs minuts per a no ser detingut). Per altra banda, la seva comissió no era del 10% sinó del 6%. Amb aquest mateix fonament, al·lega "l'error en l'apreciació de la prova", fent referència a les declaracions fetes davant la Policia i davant la Batllia, tractant de desvaloritzar-les. Sosté que com a molt el recurrent podria ser acusat d'un delicte per imprudència, per no haver pres les mesures de prevenció adequades, examinant amb el degut detall l'operació que li van proposar, per la qual cosa sol·licita sigui revocada la Sentència i se'n dicti una altra on se'l condemni com a autor responsable d'un delicte culpòs de l'article 142 del Codi Penal a un any de presó, quatre mesos ferms i la resta condicional, modificant en aquest sentit la Sentència recorreguda.

VI.-RESULTANT: Que el processat Domingo C.M. va al·legar tres motius de Suplicació: 1) imprecisa narració dels fets; 2) errònia apreciació de la prova i 3) infracció de normes penals substantives, motius que empara als núms. 4, 5 i 7 de l'article 3 del Decret regulador d'aquest Recurs. Fonamenta l'errònia apreciació de la prova en que el processat C. no tenia cap coneixement de la falsedat de la moneda, encara que reconeix que la transacció va ser realitzada "de manera estranya", tal com diu la Sentència, malgrat el qual, en no estar provat en absolut que C. conegués la falsedat dels dòlars, ha d'existir un "dubte raonable" o al menys "dubtes més o menys lleugers" que condueixin a l'absolució. En deu apartats que segueixen el recurrent estableix els fets que considera resulten de la causa: a) C. només coneixia a P., en qui tenia total

confiança i pel qual es va deixar portar; als altres implicats, C. no els coneixia en absolut; b) C. és analfabet, desconeixent per complet tot el relatiu al canvi de moneda; c) C. mai havia vist un dòlar a la seva vida, per la qual cosa no podia tenir consciència de que eren falsos; d) C. es va deixar portar pel "ball de milions" que li parlaven els altres imputats i, si els hi va deixar els diners per a realitzar la operació, ho va fer "portat per la seva cobdícia", per aquella ànsia tant estesa de "fer calers ràpids i fàcils"; e) va ser aquella mateixa cobdícia la que portà a C. a "desinteressar-se sobre la procedència dels dòlars", preocupant-se amb tota insistència de la legalitat de la operació en totes i cadascuna de les seves fases: "L'única preocupació del Domingo és de seguir de prop els diners que ell havia deixat perquè no li volessin"; f) C. el que va fer va ser oferir uns diners per guanyar a la contraprestació; g) en base a la mútua confiança, viatjà a Andorra el 18 de desembre del 1.995 i, després de deixar els diners a l'Albert V. per a entregar a En C., es queda en un restaurant on restà llarg temps esperant que V. li retorni els diners que li havia deixat, amb els beneficis que havia d'obtenir; h) C., ni s'amaga al Principat, ni espera als seus presumptes còmplices fora de les fronteres andorranes; i) les declaracions de C. a la Policia i la feta davant el Batlle estan viciades, perquè van ser declaracions "sota pressió de la por per la seguretat de la seva companya", així com per no haver estat assistit de Lletrat davant el Batlle de guàrdia; declaracions que contrasten amb la donada en la sessió del Judici Oral. Desenvolupa seguidament el recurrent el motiu consistent en infracció de normes penals substantives, sostenint que la Sentència no ha aplicat les normes que han d'afavorir al reo en casos de dubtes raonables, ni la que regula la modulació de la pena (art. 53 del Codi Penal), sol.licitant es revoqui la Sentència acordant l'absolució de l'acusat C. i, subsidiàriament, se li imposi la mateixa pena imposada al coprocessat C..

VII.-RESULTANT: Que el Ministeri Fiscal es va oposar als Recursos de Suplicació formulats pels processats, ressaltant que "tots ells manifesten que els seus defensats no eren coneixedors de la falsedat dels bitllets de 100 dòlars Usa, emparant-se en el seu analfabetisme i en la confiança amb la resta dels processats i inculpats"; al.legacions front a les quals el Ministeri Fiscal assenyala que no tenen la més mínima prova i que el concert entre tots ells ha quedat acreditat mitjançant les successives reunions mantingudes, havent participat tots ells als actes necessaris per a la comissió del delictes,

concloent amb la petició que es confirmi íntegrament la Sentència pel que fa a aquests recursos, reproduint la petició que, pel contrari, s'aculli el recurs presentat per l'esmentat Ministeri respecte a la pena de l'encausat Josep Antoni C.P..

VIII.-RESULTANT: Que els recurrents han reafirmat al tràmit de la Vista els arguments dels seus recursos, recolzant la impugnació de la Sentència, quedant vists per Sentència, procedint començar per estudiar els recursos interposats pels processats, per ser comuns els motius al·legats i coincidir tots en una petició equivalent, examinant en últim lloc el recurs interposat pel Ministeri Fiscal, donat el seu diferent sentit respecte dels recursos dels processats.

FONAMENTS DE DRET

I.-CONSIDERANT: Que els recursos dels processats atribueixen a la Sentència el vici formal de no contenir una narració precisa dels fets provats. Aquest motiu ha de ser necessàriament desestimat respecte de tots els recurrents. N'hi ha prou amb examinar la Sentència per a comprovar que, amb tota correcció, el primer Resultant (encara que no estigui numerat) es dedica precisament a establir els "fets provats", la descripció dels quals comprèn tot una pàgina. Per tant, és eloqüent que la Sentència parteix d'un factum clarament establert que és la seva premissa fàctica o relat històric, al qual després aplica les normes jurídiques, no existint el vici que amb tanta reiteració li atribueixen les defenses dels processats recurrents. Cosa molt diferent és que en aquella narració dels fets punibles no s'hi incloguin certs aspectes o matisos o determinades circumstàncies que els recurrents entenen com a provades, cosa que no pot denunciar-se a l'empara d'aquest motiu de Suplicació, dintre del qual no te cabuda, per quant el motiu invocat (art. 3.4) es refereix només a un "quebrantament de forma" o error in procedendo produït per la defectuosa redacció o construcció de la Sentència que, en no tenir la "premissa històrica", aplica en el buit les normes penals substantives. Les omissions com a dades provades de les circumstàncies que els recurrents consideren provades, en realitat es reconduïxen al motiu d'errònia apreciació de la prova, que és un motiu de fons (error in iudicando) que, en cas de prosperar, podria conduir a que la narració dels fets provats fos diferent. Per tot això, el motiu ha de ser rebutjat per a tots els recurrents que l'han al·legat.

II.-CONSIDERANT: Que el recurrent Joan P.B. al·lega com a motiu de Suplicació "error en l'apreciació de la prova" sostenint que la seva participació als fets va ser "inoqua", "limitant-se a acompanyar a Barcelona a V. i a C. i més tard pujar al Principat el dia d'autes" i això "sempre en mèrits dels requeriments de C.". Però aquest motiu no pot prosperar, en primer lloc perquè parteix d'una visió subjectiva i per tant parcial d'aspectes de la prova que no poden prevaler front a la valoració realitzada pel Tribunal que, a més de ser una valoració del conjunt provatori, és més objectiva i imparcial que la realitzada pel recurrent. Al recurs no s'aporta provat un "alibi" o coartada que pogués destruir l'argumentació de la Sentència ni una prova objectiva processalment establerta que demostrï que la narració de fets provats continguda a la Sentència és errònia. D'altra banda, les reunions i els contactes del processat P. amb els altres acusats, i els viatges que en el mateix recurs es reconeix va realitzar el recurrent amb els coprocessats V. i C. (primer a Barcelona i després a Andorra, el dia d'autes), encara que fossin realitzats a requeriments de C., són indicis molt qualificats de la participació del recurrent en els fets, tal com diu la Sentència, ja que no van ser viatges ocasionals o de plaer (que un altre processat hagués aprofitat per a introduir els bitllets falsos) sinó que aquestes trobades i viatges s'havien organitzat per a preparar i concertar la execució del pla trametut entre els processats, amb clara consciència de la il·licitud del que es van proposar i executaren. La resta de l'argumentació del recurrent (aspectes laborals, personals i familiars) no poden influir a la tipificació penal i a la sanció dels fets, sense perjudici dels poders de moderació del Tribunal, el qual ja ha fet ús dels articles 40, 53 i concordants del Codi Penal, tenint en compte aquestes circumstàncies personals i familiars, així com l'import de la operació de canvi projectada (Considerants 8è i 9è). Totes aquestes raons porten a desestimar aquest recurs.

III.-CONSIDERANT: Que el processat Albert V.F. barreja al seu recurs com a segon motiu de la seva impugnació l'al·legació d'error provatori per la seva incorrecta apreciació, així com la vulneració del dret fonamental, constitucional i supranacional de la "presumpció d'innocència". Respecte al suposat error provatori, el motiu es refuta amb les consideracions realitzades respecte al recurs ja examinat del processat P.. La circumstància al·legada que el processat V. esperés tranquil·lament, durant més de 4 hores al coprocessat C., a l'Hotel Roc

Blanc d'Escaldes-Engordany, no ha de ser necessàriament un indicatiu absolut d'innocència, de desconèixer que havien trametat i estaven executant una operació delictiva, ja que aquella espera tranquil·la tan és pròpia de qui està aliat dels fets com ho és també dels que creuen que del seu perfecte "complot" res no s'ha de descobrir, una actitud que adopten amb molta freqüència els delinqüents quan estan absolutament convençuts de la seguretat del pla que han traçat. En tot cas, la valoració subjectiva d'aquesta circumstància que realitza el recurrent en exercici del seu legítim dret de crítica i impugnació de la Sentència, no pot superposar-se per si sola a la valoració més objectiva i de conjunt realitzada pel Tribunal. I el mateix raonament serveix per negar valor absolut a la dada de que el recurrent, en comprovar que a les 13 hores no havia arribat C., de tenir notícia que es tractava d'una operació il·lícita hauria fugit d'Andorra per temor a haver estat descoberts, ja que aquella actitud bé pogué obeir a la creença que hauria sorgit algun retard i en tot cas al desig de comprovar el destí final dels diners i la participació als beneficis que amb el canvi esperaven obtenir (podent ser comprensible que la seva espera fos fins i tot per no fiar-se del seu còmplice, com també succeeix als delictes en la comissió dels quals concorren diverses persones). I el mateix es pot dir al respecte que la seva comissió no fos del 10% com diu la Sentència, sinó només del 6%, com afirma el recurrent, ja que la transcendència penal dels fets i de la participació en ells dels processats no pot dependre decisivament que el percentatge als beneficis fos un o altre. Pel que es refereix a la vulneració del dret constitucional a la "presumpció d'innocència", tampoc pot acollir-se el recurs, no ja perquè es tractaria només d'una presumpció d'innocència "relativa", ja que el propi recurrent reconeix que la seva actuació no va ser correcta i admet la seva responsabilitat per la seva "actuació imprudent" ("acceptant una operació financera poc clara i sense que, almenys, hagués pres les mesures adients per comprovar l'operació que li va ser proposada pel Julio, començant, evidentment, per verificar l'autenticitat dels bitllets" com pot llegir-se al recurs, havent admès prèviament que (V.) "evidentment creia que l'origen dels bitllets no era del tot lícit"), sinó també perquè -com ja ha proclamat reiteradament aquest Tribunal- aquest dret constitucional només es viola quan la Sentència no compta amb un suport provatori "mínim" o "suficient" ("mínimament suficient") per a fonamentar la seva convicció, no ja "en Consciència", sinó amb recolzament en proves objectives. Aclarit ja en anteriors i reiterades Sentències que les proves indirectes

o mitjançant indicis serveixen per a vèncer la inicial presumpció d'innocència de tot imputat, apareix clar a la Sentència i als autes de la causa que el M. Iltre. Tribunal de Corts va comptar amb la deguda activitat provatòria de càrrec per a fonamentar la seva Sentència condemnatòria, motiu pel qual el judici d'apreciació provatòria ha de mantenir-se.

IV. -CONSIDERANT: Que respecte del recurs del processat Domingo C.M., desestimada la impugnació que imputa a la Sentència no tenir narració de fets provats, queden per examinar dos motius, el primer fonamentat en l'errònia apreciació de la prova i el segon en la infracció de norma penal substantiva (núm. 5 i 7 de l'art. 3). Respecte al primer, el propi recurrent reconeix que la operació va ser realitzada d'una manera que la Sentència refuta "estranya", si bé no ha estat provat que el processat recurrent tingués coneixement que la moneda era falsa. És aquest l'argument que en el seu descàrrec al·leguen tots els recurrents, els quals com diu expressament la Sentència "reconeixen la totalitat d'aquests fets, però sostenen que ignoraven la falsedat dels bitllets". Els arguments específics del recurrent no poden ser tinguts en compte. Ser molt poc il·lustrat i inclòs analfabet no és causa d'excepció de la responsabilitat penal ni és tampoc una circumstància que impedeixi ni dificulti realitzar lucratiu negocis, com ho demostra el gran nombre de persones que amb molt poca fortuna han fet grans fortunes. Com tampoc ho és que el processat "mai hagués vist un dòlar", per la qual cosa no podia distingir el vertader del fals. L'afirmació no deixa de ser sorprenent des del moment que en l'acte del Judici reconeix "que tenia a Andorra un compte en pessetes-dòlars", però en tot cas la poca o nul·la il·lustració i el desconeixement físic de la moneda no impedeixin abordar una operació especulativa i lucrativa amb moneda fins llavors desconeguda i, d'altra banda, els que coneixin i fins i tot estiguin familiaritzats amb l'esmentada moneda, no per això estan en condicions de distingir el bitllet autèntic del fals, per quina comprovació (si la falsificació és de qualitat) es requereix l'ús de tècniques o aparells adequats. Tampoc eximeix de responsabilitat el fet que a la seva actuació els processats hagin anat guiats per la seva cobdícia de participar al "ball de milions" que el negoci anava a produir. La cobdícia sol ser el mòbil en aquest tipus de delictes i és el cert que el processat C., igual que els seus socis, van planejar "guanyar diners fàcils i ràpids", com es llegeix al seu propi recurs, i el sentit elemental diu que negocis com el que es van proposar els processats (instigats, segons diuen, per "Juli el

sevillà")els "beneficis" del qual la Sentència afirma que arribarien a un 50% en una operació de simple canvi de moneda, han de tenir un fons il·lícit, ja que en altre cas, el qui té legítimament els dòlars al seu poder no necessita buscar la col·laboració de tantes persones, a les que fa "socis" del projectat negoci, ni realitzar una operació tant complexa com la descrita a la sentència, només per a poder canviar moneda, que és segurament l'operació que més habitualment realitzen totes les entitats bancàries i que no té la més mínima complicació si es parteix que la moneda que es vol canviar és autèntica, essent legítima la titularitat i possessió del que la porti al Banc. I si darrera d'una operació tan senzilla hi ha "grans beneficis" i "guanyos ràpids", qualsevol persona prudent ha de pensar en la seva il·licitut. Potser sigui pertinent il·lustrar el raonament amb aquella anècdota del gran pintor Santiago Rusiñol, que, amb el seu gran sentit de l'humor, anava pels pobles i les poblacions costaneres i oferia als pagesos "duros a quatre pessetes" que, prudentment, els senzills pagesos (i potser llavors també analfabets) rebutjaven per suposar que serien duros falsos, ja que ningú al seu bon seny "dóna duros a quatre pessetes". D'altra banda, no pot acceptar-se la tesi que les declaracions del processat recurrent (i les dels altres processats) davant la Policia i les fetes davant el Batlle instructor no hagin de tenir cap valor i ser substituïdes pel valor provatori que únicament es vol reconèixer a les declaracions prestades al judici, ja que entre les dues (havent estat reproduïdes a les sessions del Judici oral) pot i ha de realitzar el Tribunal l'adequat contrast de valoració per a extreure de forma processalment correcta els elements de prova sobre els quals pugui fonamentar la seva convicció provatoria amb respecte a la inicial presumpció d'innocència de tot acusat (les primeres declaracions solen ser més espontànies en quant a "menys preparades", mentre que les donades en el Judici oral poden anar precedides d'assessorament tècnic, pel que la confrontació provatoria pròpia del Judici no és necessàriament una dada de valor absolut, sinó que, si existeixen contradiccions entre les diverses declaracions, el Tribunal ha de valorar críticament unes i altres per a atribuir-li el valor que correspongui). Per últim, el tercer motiu de Suplicació adduït per aquest recurrent (infracció d'una norma penal substantiva) també ha de perir, perquè aquest motiu es refereix a les infraccions que es produeixen quan la Sentència incorre en un error iuris perquè "no aplica" una norma penal que corresponia als fets dels que es parteix (concepte de violació negativa o inaplicació) o "aplica indegudament" una norma que no

correspon al cas (amb el qual "viola" la norma que havia d'aplicar, concepte de violació positiva) o bé aplica la norma corresponent, però amb una "errònia interpretació", errors de subsunció que es corresponen amb els vicis in iudicando que s'admeten a les tècniques dels recursos de cassació dels drets europeus. Pel contrari, aquest motiu de recurs no permet denunciar les omissions que la Sentència hagi patit en ordre a prendre en consideració les circumstàncies personals de l'acusat que podrien haver portat a una graduació diferent de la pena imposada ni la violació o inaplicació de normes relatives a aquelles circumstàncies que en cap cas afecten a la figura delictiva. Per tot això, el recurs del processat C. ha de ser també desestimat.

V.-CONSIDERANT: Que, resolts els recursos dels processats, resta ara examinar l'interposat pel MINISTERI FISCAL, el qual va recórrer la Sentència només en el punt en que (a diferència dels altres processats) va condemnar a l'acusat Josep Antoni C.P. com autor d'un delictes major culpòs a la pena d'un any de presó, amb quatre mesos de presó ferma i la resta condicional, sol·licitant el Ministeri Fiscal en el seu recurs que també aquest coprocessat fos condemnat a les mateixes penes que els altres i com autor del mateix delictes. Fonamenta el seu recurs en que la Sentència no va tenir en consideració ni va valorar la vinculació del processat C.P. amb els altres, la qual resulta acreditada per les confessions d'Albert V.F. ("coneixia a l'esmentat C. de negocis que havien fet amb anterioritat i sabia que aquest tenia un compte corrent en una entitat bancària del Principat"), essent C. l'esglaó de la cadena que mancava per a poder realitzar el canvi de dòlars falsos que P.B. va procurar el finançador (Domingo C.M.), iniciant l'operació juntament amb Albert V.F. amb el contacte que tenien amb "Juli el Sevillà", que va facilitar els bitllets de dòlars procedents de Sevilla i València. El processat C. va participar a la reunió de l'Hotel Eurosalou, de la Vila de Salou, el dia abans de pujar al Principat, i no va saber donar explicacions convincentes i raonables del seu viatge i estança a Andorra en aquelles circumstàncies. Front a aquesta argumentació, la Sentència, en els seus Considerants (3r a 6è), explica les raons per les que creu que al processat C. únicament se li pot imputar en el conjunt de la operació una actuació culpòsa. A diferència dels altres tres processats en les seves declaracions davant la Policia i a la Batllia, el processat C. va afirmar sempre, des del primer moment, que no pensava que els bitllets de dòlars fossin falsos, i pogué creure raonablement que fossin diners procedents de qualsevol

operació "fiscalment opaca" i que la "il·licitud" de l'operació tingués un sentit molt diferent (fiscalment il·lícita a Espanya). La Sentència afirma que l'esmentat processat "no estava al corrent de la operació" i "no formava part del grup" ja que no va estar a l'organització inicial tramada pels altres tres processats i només va col·laborar al final, la vetlla dels fets a la reunió de Salou i al viatge i actuacions a Andorra. Quan va accedir a utilitzar el seu compte per a canviar els dòlars per pessetes va poder creure que es tractaria de diners amb opacitat fiscal, però no necessàriament que fossin diners falsos. El fet que un altre coprocessat hagués tingut tractes comercials anteriors amb ell i que fins i tot sabés que "tenia un compte a Andorra" no és un indicatiu que permeti establir directament la conclusió que C. sabés que els bitllets de dòlars que li demanaven canviés fossin falsos, essent destacable en aquest sentit que algun dels altres processats van declarar que en el viatge "C. va preguntar reiterades vegades si els dòlars eren autèntics". Per totes aquestes raons, d'acord amb la utilització del dubte en el sentit més favorable per al reu, procedeix confirmar també la Sentència recorreguda desestimant el recurs del Ministeri Fiscal.

VI.-CONSIDERANT: Que la desestimació de tots els recursos comporta la imposició de les despeses processals als recurrents, declarant d'ofici les corresponents al recurs del Ministeri Fiscal.

VII.-CONSIDERANT: Que el Decret de 7 d'abril de 1.996 atorgant un indult de fins a sis mesos de les penes de presó imposades per Tribunals andorrans per raó de delictes o contravencions penals comesos en data anterior al 7 d'abril de 1.996, és d'aplicació en la present causa, motiu pel qual procedeix acordar-ho en benefici dels processats recurrents.

Vistes la Constitució, El Codi Penal, el Codi de Procediment Penal, la jurisprudència d'aplicació, així com els Usos i Costums i altres fonts del Dret del Principat d'Andorra,

La Sala Penal del MI Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

D E C I D I M

1r.- Desestimem els Recursos de Suplicació interposats en la Causa i Rotlle de referència pels processats Albert V.F., Joan P.B., Domingo C.M. i pel Magfc. MINISTERI FISCAL.

2n.- Confirmem íntegrament la Sentència dictada pel M. Iltre. Tribunal de Corts en data 3 de març de 1.996.

3r.- Aplicar el benefici de l'indult del 7 d'abril de 1.996 a les penes de presó imposades a la Sentència.

4t.- Imposem als recurrents el pagament de les despeses processals causades pels recursos i declarem d'ofici les corresponents al recurs del Ministeri Fiscal.

5è.- Manem que la Causa sigui retornada al M. Iltre. Tribunal de Corts, amb certificació de la present Sentència, per al seu compliment i execució.

Així, per aquesta nostra sentència, definitivament jutjant, ho manem i signem.